

Welkom Ongemak recensie (c) Focus Knack

Voorstelling - Welkom ongemak ****

Regisseur - Johan Petit en Theo Maassen

Els Van Steenberghe

Els Van Steenberghe is theaterrecensent. 16/3/26 om 14:14

Wim Helsen hoest, huppelt en huilt (net niet) tot hij zijn innerlijke Julie Andrews – met behulp van zijn publiek – teruggevonden heeft. Die queeste heet Welkom ongemak en dompelt je onder in een even absurd, persoonlijk, pijnlijk als hilarisch ‘Helsenuniversum’. Rouw kraakt de mens, maar doet deze artiest excelleren.

Wie vroeg in de zaal binnenwandelt, hoort het al. Helsen verwelkomt zijn publiek met klassiekers uit *The Sound of Music* zoals *Do-re-mi* en *Edelweiss*. Eerst denken we dat het een vergissing is, of een geintje van de technicus. Maar van zodra Wim Frans Helsen en zijn wankele ziel komen opgewandeld, begrijp je meteen: die musicalnummers zijn allesbehalve een grap.

Helsen wandelt de scène op in een koningsblauw werkvestje, mét zijzakjes om subtiel mee te spelen! Het is het soort vestje dat je draagt om in huis of in de tuin klusjes op te knappen. Helsen heeft ook een klusje te doen. Maar wel eentje van een pijnlijker en meer existentieel kaliber. We treffen hem op een wat mindere dag. Dat bekent hij ruitelijk. De avond voorafgaand aan de voorstelling ging alles nog prima dankzij een geweldig bedremmelde reactie van een jogger in het park op een vraag – verklappen is zonde – die Helsen hem als een te grote kei voor de voeten wierp. Maar vandaag gaat alles minder. Er moet dus een klus geklaard worden.

Van zodra Wim Frans Helsen en zijn wankele ziel komen opgewandeld, begrijp je meteen: die musicalnummers waarmee het publiek tijdens het binnenkomen verwelkomd wordt, zijn allesbehalve een grap.

Hoe? Door de medemens te katapulteren met ongemakkelijke vragen of opmerkingen en dan hopen op een genoeglijke reactie. Helsen en zijn fabuleuze flapdrang zoeken verkneukelend het ongemak op tijdens veelvuldige passages langs het park – zijn park –, de supermarkt, op restaurant, in de vergaderzaal. In de hoop dat dit zijn eigen ongemak zal stelpen of dempen. Zijn slaapkamer fungeert intussen als een *safe space* waar hij zijn 68-jarige hoofd neerlegt – uitleg bij die '68' geeft de 57-jarige Helsen in zijn show, op een te schone manier om hier prijs te geven – en droomt van, onder meer, de zegg van Elvis Presley.

De herinnering aan Presley's hit *That's Allright* levert een grandioos leuke en tegelijkertijd trieste scène op. Helsen toont op een absurd geestige manier hoe een compleet gekwetst mens zich perfect kan verschansen in een *golden oldie*, en wat abstract geneurie. Of in herinneringen aan de kindertijd.

Want die kindertijd speelt een veel grotere rol dan je aanvankelijk denkt wanneer je het decor voor het eerst ziet. Hoewel. Op het podium is centraal een installatie met hangende vierkanten te zien, net een abstracte weergave van de lens van het allereerste fotoapparaat. Die installatie suggereert dat de show een blik naar binnen is, diep in de wankele, weke ziel van Helsen. Het machtige: die installatie bestaat uit lichtbuizen die subtiel oplichten in een kleur die perfect bij de emotie van de scène past.

Slechts een keer lichten de lampen op als stille sterren. Het is niet toevallig dat Helsen het net dan heeft over zijn broer – zijn grote broer – die niet langer onder ons is. En daar heeft de man helaas zelf voor gekozen. De lichten suggereren sterren, de vloer kleurt in een paars dat Prince jaloers had gemaakt. Maar voor die scène al te ongemakkelijk wordt, zet Helsen een dansje in. Samen met de drie zwarte, houten blokken

waarmee hij de meest ongemakkelijke – ha! – zitposities uitprobeert. Het zijn een kleinere balk, een bredere kubus en een langere balk. Met wat verbeelding kan je er het hoofd, de romp en de ledematen van een mens in zien.

Verbeelding is de eerste reddingsboei van Helsen tijdens het rouwen. Maar de ladder om uit de donkerte te klauteren, is een zaal vol publiek waar hij werkelijk magistraal mee dolt. Zoals hij dat vroeger met zijn grote broer deed...

De wereld van verbeelding! Daar draait het in deze subliem gecomponeerde en gespeelde *Welkom ongemak* om. Die verbeelding is de eerste reddingsboei van Helsen tijdens het rouwen. Maar de ladder om uit de donkerte te klauteren, is een zaal vol publiek waar deze moppen tappende, met woorden en stemtimbre jonglerende, wankel dansende, Julie Andrews minnende en briljant brul-zingende held werkelijk magistraal mee dolt. Zoals hij dat vroeger met zijn grote broer deed...

<https://focus.knack.be/meer/podium/reviews-podium/welkom-ongemak-is-de-briljante-comedy-met-musicaltoets-die-wim-helsen-liever-niet-had-willen-spelen/>